

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Baglænds

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Baglænds", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 138. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blich05-shoot-workid64181.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Baglænds

Novelle af Peer Spillemand

Udgivet

af S. S. Blicher.*

Syvende og sidste Capitel. Dagen efter Brylluppet

Klokken var 12 - eller for at tale astronomisk (eller gastronomisk)-Klokken var 0; thi Ingen af os vidste, eller brød sig om at vide, hvad den var. Den, saavel som Tiden selv, den udparcellerer, var for os et Nul, eller en Circel - Hm! Rummet var ogsaa en Circel; hvorvel jeg tør gjøre min corporlige Eed paa: at det Dagen forud var firkantet. Og dette manglede heller ikke Centrum - gravitatis nemlig - i det mindste virkede Centripetalkraften øjensynligt paa flere af Gæsterne. Ogsaa Centrifugalkraften kunde jeg tydeligt spore; det maatte eet af Justitsraadens Spejle bekjende; thi denne sidste Vis greb engang Velærværdige Hr. *Biborius*, og reev ham saa voldsomt ud mod Peripherien, at Glasset nødvendigviis maatte give efter for Trykket af hans brede Ryg. - Der skedte ellers samme Gang, baade før, og endnu mere efter kl. 0, forskjellige Mirakler, dem Mangeneen, der ikke er nøjere bekjendt med Vinens underfulde Indvirkning paa den menneskelige Hjerne, maaskee neppe nok vil troe.

Saaledes talte Kammerraaden Latin med Hr. *Biborius*; skjøndt jeg med Vished veed: at han før denne Dag var aldeles ukyndig i dette ligesaa vanskelige som siirlige Tungemaal. Til ydermere Beviis: saa ^{*} 139 hørte jeg ham engang, da han klinkede med Præsten, udtrykke sig saaledes: "drinkimus Glassum Pastoribus", hvilket jeg vel ikke vil udgive for ciceroniansk Latin, men alligevel, som det meste han talte, gik ud paa "um" og "us".

Saa Cancellieraaden: han vilde kysse Degnen, der virkelig stod ganske stille op til Kakelovnen; men det var ham platterdings umuligt, at træffe Degnens Mund.

Saa var der Captainen og Consistorialraaden: den Første græd, og den Anden loe, begge To over een og samme Ting; og dog vidste Ingen af dem, hvad det var for en Ting.

Nu, da vi kjørte hjem, vilde Krigsraaden lægge sin Haand paa Kanten af Vognfjælen - muligt i den Hensigt at styrke Ligevægten - men han strakte den for langt ud, nemlig paa Hjulet, der naturligviis løb rundt i Haanden. Da den herved opvakte Fornemmelse var ham ligesaa uforklarlig som ubehagelig, tog han Haanden til sig, og betragtede den indvendig med stor Opmærksomhed; og da han nu fandt den saa ilde beegnet, blev han vreed, og bandte Kudsken, "fordi han havde kjørt over hans Fingre."

Men det allermærkværdigste hændtes dog Assessoren, ligeledes paa Hjemvejen. Vi to sade sammen, men baglænds - hvilket ellers ikke skal være hensigtsmæssigt under saadanne Omstændigheder. - Da nu Vejen gik et langt Stykke i lige Linie ret ud fra *Tidseholt*, saa havde vi Gaarden en Tidlang forøje; hvorvel det faldt os vanskeligt nok, at faae den til at staae stille. Som vi nu bestræbe os for at "fixere" denne smukke og behagelige Eiendom, griber Assessoren pludselig min Haand, og stammer med inderlig Rørelse: "Det vil vist blive et nederdrægtig rart Bryllup der paa Tidseholt - vi skal ogsaa holde ud, saalænge han har en Flaske Viin i Kjelderen!" - Der er herved at mærke tvende Vidunderligheder: den første, at han troede Vi kjørte *til* Bryllup, da vi dog uimodsigeligt kjørte *derfra*: den anden, at Assessoren, en velstuderet Mand, som havde faaet bedste Caracteer til alle sine tre Examina, kunde begaae saa grov en Bommert, at bruge Futurum istedetfor Præteritum.

De unge Ægtefolk saae vi ellers den Dag meget lidt til - overalt, vil jeg tilstaae, var lagttagelsesevnen samme Dag noget sløv og uvirksom. Vel bemærkede jeg dem flygtigt ved Frokostbordet; men ikke om de nød synderligt. - Da jeg savnede dem, gik jeg ud i Haugen - 140 ikke for at lede efter dem; men jeg fornåm nogle visse Kjendetegn paa mit sædvanlige Tilfælde "Clairvoyence" og desaaarsag gik jeg ud i det Frie, for uforstyrret at kunne have mine Syner. - Der var i en fjern Krog af Haugen eller Lystlunden en Løvhytte, som jeg havde udseet til, deri at ville gjenneegaae min Paroxysme. Men som jeg bøjer Løvhanget tilside for

Indgangen, saa seer jeg gjennem en lille Aabning i Bladene de Nygifte siddende derinde. At hendes ene Haand var skjult i hans den ene, at hendes Hoved hvilte op til hans Bryst - det var altsammen i sin Orden; det frapperede mig slet ikke. Ligesaa lidt forundrede det mig: at de hyppigen anbragte de gængse Pronomina possessiva "Min" og "Din," saavel som og de meget brugelige Adjectiver "evig" og "uendelig." Jeg skulde derfor ganske rolig have overladt dem til deres grammatikalske Øvelser og indbyrdes Underviisning, hvis Hun ikke pludselig havde afbrudt disse lærde Lectioner med det, af et rørende Øjekast op til den "Evigelskede" ledsagede Spørgsmaal: "Hvad skal der blive af *Juliane*? stakkels Søster!" - Den unge Mand tog hende under Hagen, bøjede sit Hoved, kyssede hende ømt, og sagde - eller snarere deklamerede, og det saa langsomt, at jeg i den Tid gjerne kunde opremse *Lindgreens* Tirade om de syv Churførster - "Min - eje - gode - Kone!"

Sjette Capitel. Bryllupsdagen

Jeg troer, at *Aurora* virkelig har været skinsyg paa Bruden - og det var da heller ikke uden Grund; thi for det første var Bruden dejlig, og for det andet var Brudgommen saa smuk, som et Mandfolk kan taale at være; og for det tredje havde han i en Række af Aar temmelig regelmæssigt gjort hiin sin Opvartning; men paa den senere Tid forsømt saadant, nemlig siden han begyndte at kjerestes med *Vilhelmine*. - Det var derfor ikke at forundre sig over, at den Tilsidesatte om Bryllupsmorgenen slet ikke lod sig see, men indhyllede sig i et graat, tykt og vaadt Slør, hvorigjennem hun græd - som Justitsraadinden udlagde det - "Guld ned i Brudens Skjød." - De to Forelskede brød sig Pokker ikke om Vejret; i deres Sjele var der den yndigste Morgenrøde; paa deres Himmel var ikke en Sky. Men jeg derimod var ikke glad ved Regnen; thi medens de Andre kunde have 141 Tag over Hovedet, var jeg nødt til at manøvrere i fri Luft. Der skulde nemlig om Aftenen være en Slags Illumination i Haugen; og da jeg, som fordi jeg duer til Ingenting, skal bruges til Alting, havde faaet dette glimrende Hverv, var det en følgelig Sag: at jeg kunde blive knortet og gnadrig. Det var altsaa ikke saa sært, at jeg kom op at kokkes med Huusholdersken og Kokkepigen; thi det var i deres Atelier at ogsaa jeg skulde gjøre mine Forberedelser; hvorover vi tidt kom i Collision ved Brugen af Potter, Knive og andre Kjøkkenredskaber. - Men som det hedder i Ordsproget - "Seer det graat: det kan blive Godt" - saaledes sønderrev *Auroras* Husbond, da han culminerede, det omtalte dunkle Slør; og længe før Gjæsterne bleve samlede, havde vi det nysseligste Vejr, og den tjenstvillige Sol havde tørret Vandet baade af Græs og Løv. - Da jeg nu omsider, under hyppig Opposition fra Ministerialpartiet, havde faaet mit Apparat heelt færdigt, og lykkeligt transporteret til sit Bestemmelsessted, og vil til at begynde, Hvem kommer saa? Ingen Anden end *Juliane*. Hun saae mig rigtignok ikke, for jeg traadte instinctmæssig bag et Grantræ. Jeg kikkede ganske forsigtig mellem Grenene, og tænkte ved mig selv: hvad mon hun nu vil her? Saa satte hun sig da paa en Træbænk, lagde Hænderne sammen i Skjødets, løftede dem samlede op, og lod dem synke igjen. Derpaa saae hun op i Vejret - jeg saae ogsaa derop, for jeg tænkte, der havde været noget usædvanligt at see efter; men der var ikke andet at opdage end Grene og Blade, og en Smule Himmel imellem dem. Men hun maae dog have seet noget mere end jeg, og det noget særdeles interessant, for Taarerne løb hende ned af Kinderne, og det ikke faa, men mange. Det varede mig vel længe - for det er kedsommeligt at see en ung og smuk Pige - det var hun tilforladelig - sidde saadan og flæbe, og det paa sin Søsters Bryllupsdag. Det forstaaer sig: hun vilde kseeke gjerne selv havt *Ferdinand*; men da det nu ikke saaledes kunde føje sig, saa borde hun som en fornuftig Pige - og det var hun virkelig - have fundet sig i Omstændighederne, og ikke ærgret sig over, at *Ferdinand* hellere vilde have *Vilhelmine*. Jeg tør just ikke gjøre min Eed paa, at det var derfor hun suurmulede; men jeg har dog en stærk Formodning derom; for at hun havde før gjort sig Speculationer paa denne smukke og rige Cavaleer, det skal jeg give gyldige Beviser for.

Naa, lad det nu være hvad det var! Hun pillede af igjen, og jeg passede Mit. Men havde hun tøvet noget længere, skulde jeg, ihvor 142 travlt jeg havde, gjort mig den Umage, ved filosofisk Ræsonnement at have udrøddet hiin taabelige og barnagtige Lidenskab.

Som jeg havde faaet den sidste Lampe anbudnen, hørte jeg den første Vogn; og strax efter den anden; og saa gik det en halv Time fort i een Rumlen dernede i Gaarden. - Det var Justitsraadens Idee, at der skulde iagttages samme Ceremoniel som ved et gemeent Bondebryllup; Gjæsterne skulde først forsamles i Gildegaarden, for derfra at kjøre i Procession til Kirken; og skulde følgelig Musicanterne paa den første Vogn, Bruden med hendes Førerinder paa den anden, Brudgommen med hans Førere paa den tredje, og skulde der endelig til Kirken kjøres Fod for Fod - ret som ved en Liigbegængelse. Justitsraaden meente, at alt dette havde sin Betydning: "før Ægteskabet" sagde han "saa har *Hun* Magten, og *Han* dandser efter *Hendes* Pibe; ligesom den sagte Kjørsel betegner den jomfruelige Blysomhed, Anstand og Tilbageholdenhed." - *Fra* Kirken gik det i den modsatte Orden: Nu var *Han* foran, og man kjørte fejende, hvilket skulde forestille, at nu borde *Han* raade, og føre en raskere Commando.

Mod Allegorien selv har jeg ikke Noget; men den bliver ikke saa sjelden bagvæendt udlagt og udført i

Virkeligheden. Og jeg har flere Gange været med, hvor Bruden - naar jeg maatte have havt Noget i det at sige - skulde kjørt efter ham til Kirken, og foran ham derfra. Disse To - tykkes mig - kunde meget passende have siddet ved Siden af hverandre baade hen og hjem.

Juliane var saamænd ikke med til Kirke; hun kunde *ikke faae Tid!!!* Og veed De saa hvad hun bestilte imens? Ikke andet end puslede lidt i Brudekammeret, og det var endda lidt nok; for jeg saae gennem Døren - den stod just paa Klem, da jeg engang skulde der forbi, for jeg var heller ikke med i Kirken, for jeg kunde ikke heller faae Tid - saae jeg, hvorledes hun stod ganske stille og ledigløs foran Speilet. Jeg tænkte naturligviis strax, at hun stod der for at spejle sig i Mag, og begyndte i mine egne Tanker at moralisere over den kvindelige Forfængelighed, om hvilken jeg har læst og hørt saa meget fornuftigt og grundigt. Men jeg tog fejl: hun saae ikke i Spejlet, men *underneden*, hvor der hang to smaae Billeder, nemlig Brudens og Brudgommens. Saa tog hun dem, eet i hver Haand, saae veemodigømt paa dem, kyssede dem endogsaa begge to; hang dem igjen paa deres Sted - det var dobbelt Umage - vendte sig, foldede Hænderne, hævede dem, trykte dem til Brystet, saae op paa Plafondmaleriet der i Gibsloftet, 143 og bevægede Læberne en Smule. Jeg meente, at det var Maleriet og Kunstneren hun ydede sin Beundring, men min Fætter, hvem jeg siden fortalte det, han meente - for han vil nu altid være klogere end andre Folk - at hun bad for Brudeparrets Lykke.

Naar jeg ikke havde været saa belæst med Forretninger, vilde jeg været med i Kirken - ikke for at høre Præstens Tale, for den ene Brudevielse er ligesom den anden: "de skal holde af hverandre, og de skal dele det Sure og det Søde ligeligt med hverandre, og *han* skal bære kjønt over med *hendes* Svagheder, og *hun* skal være *ham* kjønt lydig" - dette sidste kunde Præsten ligesaagodt tie stille med. Men - hvad var det nu, jeg vilde sige - jo, jeg vilde have været i Kirken, for at - ija! af samme Grund, som man gaaer i Kirke, naar der er Confirmation. Imidlertid, jeg maatte nu blive derfra; og ved Bordet siden fik jeg da ogsaa Lejlighed til at betragte Damerne, og hvad de havde paa. Jeg kan endnu huske det saa grandgiveligt, at jeg derom vilde forbinde mig til at aflægge en omstændelig og nøjagtig Beretning; men da jeg frygter, at somme Læsere kunde rynke Næsen herover, skal jeg blot indskrænke mig til følgende Bemærkninger, der uden Tvivl ville have almindelig Interesse: Fru Krigsraadindens Kjole var ikke andet end simpel Florencetaft; men Cancelliraadindens - Jomfru *Møller*, min Borddame, benægtede det; men jeg vil døe paa det var Satin turque - og begge besatte med Tylskniplinger. Ej heller bør jeg lade ubemærket: at Fru *Hansen* bar en Krands af Perler, der saae ganske ud som ægte; og at Consistorialraadinden havde en Ring paa hver Finger, og to paa somme.

144

For Maden er jeg desværre ikke istand til at aflægge rigtigt Regnskab, for jeg spiste selv ikke synderligt, uden en Tallerken Suppe - det var af den brune - den anden var en lille Smule snærret; men det beder jeg, man ikke vil tilregne Huusholdersken; thi hun gav Kokkepigen to vældige Ørefigen for det - og saa spiste jeg et Par Postejer; men jeg skal aldrig nægte, at Butterdeigen kunde været fuldkomnere, og det kom deraf - som Justitsraadinden efter Bordet hviskede til mig - at Huusholdersken havde selv drukket Brændevinen til den. Vil nu Nogen vide nøjere Beskeed, den faaer henvende sig til Consistorialraaden, der spiste af alle Retterne, og derhos er en Mand af den fineste Smag.

NB. *Juliane* saae man ikke meget til. Hun havde rigtignok sin Plads ved Bordet; men hun var der ikke ret længe paa Gangen, og mere ude end inde; forresten saae hun ganske fornøjet ud, og jeg sluttede deraf - maaskee en Smule for rask - at hun allerede havde slaet Grillerne af Hovedet.

NB. NB. Da Stegen - eller Stegene, for vi fik baade Kalvesteeg, Dyresteeg og Kalkunsteeg (denne meest for Consistorialraadens Skyld) - da de nu kom paa Bordet, slog jeg med Desertkniven paa Glasset, rømmede mig, rejste mig, og sang en Bryllupsvis, som jeg selv til denne Lejlighed havde forfattet. Jeg vilde ogsaa gjerne have frydet Læserne med dette - alle Tilstedeværende kaldte det et Mesterstykke; men jeg kan naturligviis ikke tiltræde en for mig saa smigrende Mening - Læserne skulde med Fornøjelse have faaet det, dersom jeg selv havde havt det, eller nogen af Gjæsterne havde opbevaret det. Mit Exemplar beholdt min Dame; og det havde hun næste Morgen - ikke i Hovedet, men *paa* Hovedet, og det ganske defect. Et andet Exemplar, eller rettere de forbrændte Levninger deraf, opdagede jeg om Natten paa Kakelovnspladen, ved andre Fidibusstumper. Og et tredie nød den Ære, ved Frokosten at paradere som Manchet paa en Flæskeskinke. - Dersom Nogen troer, at jeg harmede mig over saadant, den tager mærkelig fejl; thi jeg anseer det netop for Eens sødeste Løn, at Eens Digte kunne saalecles blive udbredte allevegne; og at de blive revne istykker, det viser jo: at man rives om dem.

Men, jeg beer om Forladelse! jeg kunde nær forsømt at fremstille de vigtigere Begivenheder. - Da nu Brudeparrets Skaal blev drukket, og vi allesammen gjorde dem den behagelige Ulejlighed at klinke med 145 os hver især, kom *Juliane* ogsaa med sit Glas, og saae saa mild ud, som dertil. Bruden satte ogsaa et mildt Ansigt op; men hendes Haand rystede lidt, og der kom hende et Par Perler, som jeg antog for ægte, i Øjnene. NB. det var ikke den eneste Gang, hun idag græd; for jeg kom siden hændelsesviis til at see: hvorledes begge Søstrene i et Værelse, hvor de troede sig uden Vidner, faldt hverandre om Halsen, og da sagde *Juliane*: "Bliv lykkelig! min Søster! - jeg bliver ikke ulykkelig." Det kan nu Enhver tage for hvad den vil; men jeg, for min Deel, synes at det var kjønt sagt; - der var Moral i det.

Men jeg beer igjen om Forladelse for Illuminationen, at den nemlig ikke faldt bedre ud. Jeg havde af mine manglefarvede Papiirtutter i en Løvportal dannet Bogstaverne "F" og "V", og nedenunder en allegorisk Figur, nemlig tvende Hjerter i hverandre, eller et Tvillinghjerter; jeg mener, at dette var et pent Symbol paa Brudeparrets brændende Kjerlighed. Men, ret som for at spotte med min søde Idee! jeg havde neppe faaet den sidste Lysstump tændt, førend en grusom Regnbyge slukkede dem allesammen, og saaledes aldeles dæmpede Hjerternes Brand. Min Fætter, hvem jeg fortalte denne Ulykke, meente: at denne Regnbyge netop kom meget heldigt, for at fuldende Allegorien; og - med hans gunstige Tilladelse - vaasede en heel Deel om "Ild og Vand, og Varme og Kulde, om Elskovs Morgenrøde og Hverdagslivets Aftenbløde;" hvilket jeg, for at skaane de Læsendes skjønne Følelser, ikke videre skal berøre. - Justitsraaden fandt sig i Ulykken med en beundringsværdig Stoicisme, trøstede mig endogsaa med den Forsikkring: at han nok skulde sørge for en *anden Illumination* inde i Huset, ved Hjælp af de brændbare Fluida, hvormed Kjælderen var vel forsynet.

Jeg haaber nu, at jeg ikke skulde have forbigaaet noget væsentligt, og slutter altsaa dette Capitel med den Bemærkning: at Bryllupsdagen endte med Dands den følgende Morgen.

146

Femte Capitel. Dagen før Brylluppet

Idet jeg her griber Pennen, svæver jeg i Uvished om: hvor jeg helst skal tage fat. Dog, jeg vil først have det Vigtigste expederet. - Da jeg ved Daggry stod op, for at digte den omtalte Bryllupssang, som, desværre for Læserne! forvildede sig i Jomfrue *Møllers* Haar, paa Kakelovnspladen, og paa Flæskeskinken, hørte jeg udenfor min Dør en alvorlig Debatte mellem Justitsraadinden og Huusholdersken om Postejerne. Denne levende Discussion over en saa vigtig Materie, tildrog sig hele min Opmærksomhed. Der handlede om intet Mindre, end om de skulde fyldes med Hønsefarce eller med Muslinger. Fruen kæmpede for Skjældyrene - Huusholdersken for de befjedrede, og Begge med saa kraftige Grunde, at jeg ikke vidste, til hvilken Side jeg skulde hælde. Det var ikke muligt at vide, hvo der tilsidst vilde gaaet af med Sejeren, hvis ikke Justitsraaden, der hændelsesviis og heldigviis kom til, havde intervenseret med det Mediativ: at man kunde anvende begge Dele. Dette blev eenstemmig antaget; og Differencen saaledes lykkeligt hævet. Beroliget herover, havde jeg atter sat mig i en højtidelige Stemning, da der kom Bud fra Degnen: "om at være ham behjælpelig med at pynte Kirken." Jeg maatte afsted; men ikke før jeg havde udsøgt og medtaget et Par Kurve fulde af grønne Grene og symboliske Blomster, hvilke jeg anbragte saaledes: Over begge Brudefolkenes Stole befæstede jeg en Bue af *Myrtekviste*, hvilket i Blomstersproget vil sige saameget som: "Sød er standhaftig Kjerlighedens Løn." lbundne vare følgende: 1) *Maanedrosen*, som betyde: "Den varigste af alle Skjønheder, er Hjertets;" 2) *Adonis*, det er: "Dit Billede følger mig alle vegne;" 3) *Apricoskvist*, €: "Du fortryller;" 4) *Orangeblomst*, €: "en Kjærlighed saa stor, at den ej kan udtrykkes ved Ord;" 5) *Kongelys*, €: "Dit Hjerte og din Haand gjør mig rigere end nogen Konge;" 6) *Lærkeqvist*, €: "Du kroner mit Haab;" 7) *Fløjelsblomst*, €: "Min Lykke er i Din Haand;" 8) *Evighedsblomst*, €: "Kjerligheden tilhører ikke Tiden alene;" 9) *Natviol*, €: "Naar Aftenzephyr suser, mødes Vi," og 10) *Enebærkvist*, €: "Midnat er Elskovs Middag."

(Saameget kan jeg da ved given Lejlighed her sige Læseren med Hensyn til mit tidt omrørte Bryllupscarmen, som jeg havde betitlet: 147 "Blomsterkrands paa Brudens Hoved": at det havde eet Vers for ethvert af ovenstaaende Nummere, og at jeg paa en ligesaa peen som sindrig Maade havde i velklingende Riim udviklet de særskilte Betydninger.) - Kommen tilbage fra Kirken, fuld, i det mindste svimmel, af min egen Phantasies skyhøje Flugt, gaaer jeg fejl af mit eget Kammer og ind i Julianes. Jeg bad om Forladelse for Fejltagelsen, og vilde forføjet mig bort; men hun bad mig, med et veltilfreds Smil, at bie og bese Søsterens Brudekjole, med hvilken Gjenstand hun netop var sysselsat. Jeg saae, og jeg roste - og jeg meente det virkelig - og skottede af og til saa lumskelig til hende: men der var ingen Forandring paa hendes Sjæls Barometer: det stod endog højere end "Smukt Vejr," det viste "Bestandigt." Men Kviksølvet - jeg mener Kvindelunet - kan hastig falde; det erfarede jeg ogsaa her. Jeg var nemlig neppe kommen tilbage til mit eget Værelse, før der hos mig opstod nogen Tvivl om Barometrets Paalidelighed. Jeg trækker da mine Skoe af og stikker Fødderne i mine Pampusser - dem med Hattfiltssaaller (hvilken Slags Saaller, saavel ved saadanne som og ved andre Lejligheder, ere meget hensigtsmæssige) og lister mig med Kattedejd hen til hendes Dør. Paa denne var, hvor en Knast havde siddet, et Hul saa stort som een af de nugjældende mindste Kobbermynter. Ved dette anbringer jeg mit ene Øje, og hvad seer jeg saa? *Juliane* sideværts, siddende ved Natbordet, og skrivende; men havde jeg ikke vidst, det var hende, jeg skulde neppe kjendt hende igjen: Barometret var sunken til "Blæst og Regn!" Hun skrev - da hørte jeg fra Trappen ved den anden Ende af Gangen Justitsraadindens Stemme "*Juliane! Juliane!* stræb og kom! stræb og kom!" Jeg stræbte at løbe, og havde neppe naaet min egen Dør, før den Tilraabte foer ud af hendes og ned ad Trappen. (Jeg blev ellers bange for, at der var noget galt paafærde; men da jeg hørte Fruen raabe: "mine Blonder! mine Blonder!" saa

beroligede jeg mig igjen.) Hvad monstroe det var hun sad og skrev paa? tænkte jeg - vips! saa er jeg i Kammeret, ved Natbordet, og seer i hendes opslagne hemmelige Protocol efterfølgende Linier: "Kvinden har kun een Kjerlighed - hendes første er og den sidste. Skuffes den, da vorder hun enten ulykkelig, eller - ond - o Gud! lad *mig* blive ulykkelig!"

Det var da en rasende Paradox! Men det er Følgen af den forbandede Romanlæsning: den sætter saa let en ung Pige Fluor i Hovedet; og saa kan hun være taabelig nok til at gaae hen og gi'e sig til at elske 148 uden Tilladelse, uden at raadføre sig med Forældre eller Sødskende, eller Venner, eller Bekjendtere, eller med sin egen Fornuft. Hvis jeg maatte raade, skulle alle Romaner forbydes, undtagen "Grandisson" og saa mine egne; i hvilke Fornuften altid er ovenpaa, og Hjertet beholder sin naturlige, underordnede Plads. - Neppe havde jeg anstillet denne fornøftige Betragtning, før jeg hører Trad af flere Fødder paa Gangen. Nu var *jeg* nær ved at "blive ulykkelig" - hvad om Nogen kom herind, og fandt mig i *Julianes* Sovekammer! de kunde tænke - hendes gode Navn og Rygte! - min egen Ære! - jeg smuttede bag Sengen, og trak Omhænget for mig.

Døren gaaer op. De Forlovede træde ind - Hun med de Ord: "*Søde Ferdinand!* Du skal dog see - hvor er *Juliane?*" Jeg skjælvede. Men, til min Lykke, gav hun sig nu til at vise ham sin Bryllupsldædning, som han da ogsaa fandt allerkjereste. Medet afbryder hun forfærdet Synsforretningen, raabende: "Ih men Du *Søde!* hvad er det?" og giver sig til at undersøge et Stykke af Stadsen, hvorved een eller anden Fejl maatte være begaaet. Fæstemanden, som tog sig den Ting lettere, fik nu Øje paa de nysnævnte Antegnelser i *Julianes* Dagbog. See! *Hans* Barometer faldt nu flere Grader, og truede med Regn. Dette bemærkede *Vilhelmine*, lod Stadsen være det den var, og sine Øjne lede af hans til det gedankenschwere Blad. Den stakkels Fæstemø skuddrede, blegnede, faldt ham om Halsen og hulkede: "Min Søster - ulykkelig - o Gud! hvem er da det, der har bedraget hende?" "Der har Ingen bedraget Hende" svarede han smerteligt, "uden hendes eget Hjerte - kom min Eneste! imorgen skal Du vide Alt - til den Tid rolig. Det vil blive Godt endnu Altsammen." Hermed slog han sin Arm om hendes smekkre Midie, og førte hende ud af Værelset. - Da Lyden af deres Trin paa Gangen vare forsvundne, vilde jeg have forladt mit Smuthul; men jeg blev atter fængslet - i moralsk Forstand - mellem Væggen og Omhænget; thi *Juliane* kom farende ind med forvildet Aasyn, og med bølgende Bryst udpressede, neppe hørligt: "Gud! om hun har seet det!" Derpaa tog hun Dagbogen, slog den sammen, foer omkring og ledte - formodentlig efter sin Commodenøgle - og da hun ej kunde finde den, stak hun Hertejournalen ind under Hovedpuden i Sengen, trykte nogle Taarer tilbage i Øienkrogene, og ilede atter bort.

Læser! fordøm mig ikke! Fristelsen var stærk, og jeg svag: jeg 149 forgreb mig paa *Julianes* Hjertes Helligdom. Jeg kan ikke Ene bære Bevidstheden om denne Synd; jeg gjør Dig til min Medskyldige - men ikke endnu - jeg vil ikke forraske Dig. Du skal have Tid til Betænkning og Overlæg.

Da jeg havde gjenne læst nogle Blade - bagfra, ligesom Du læser denne Historie - kom *Vilhelmine* allene ind, foer hen til Natbordet, stirrede, naturligviis efter Bogen, den jeg imidlertid havde puttet ind igjen under Hovedpuden. Men jeg maae i Forfippelsen baaret mig ubehændigt ad; thi ved at lade Øjnene løbe omkring, har hun faaet et Glimt af det forbudne Skrivt at see, river det ud, slaaer op, læser, skjælver, og sukker - saa det gjorde mig ordentlig ondt at høre - "Det er *Ferdinand* hun elsker!" Hendes Hænder faldt sammen - og Bogen naturligviis paa Jorden - . I samme skjæbnesvangre Moment seer jeg *Juliane* paa Dørtrinet. Hun har seet og hørt det samme som jeg; thi hun skiftede hurtig Farve, og vaklede - men medet stiver hun sig, og næsten knejser - saa hun syntes flere Tommer højere, end hun i Grunden var. Derpaa svæver hun langsomt - højtideligt - med halvt hævede Arme hen mod Søsteren - der var noget Dronningligt i hendes Aasyn og Anstand. - Endskjøndt jeg aldrig veed at have seet Noget Portrait af hiin berømte Dronning i Palmyra, saa tør jeg vædde paa, at hun har seet saaledes ud, dengang hun opofrede sin Elsker for sin Pligt. - "Søster!" sagde hun med dæmpet men fast Stemme, og udbredte sine Arme. *Vilhelmine* vendte sig heel forbløffet, og blev staaende. "Søster!" gjentog hiin, og lod Armene synke - (jeg vilde ønske, mine Damer og Herrer! at De havde hørt dette Tostavelsesord saaledes fremsiges! der var Effect i det) - "Du veed nu *mit* Hjertes Hemmelighed - gjem den i *dit* - denne være den eneste, i hvilken Din *Ferdinand* aldrig vorder delagtig! Jeg elsker ham - som jeg elsker Dig - og velsigner Eder begge." *Vilhelmine* sank til hendes Barm. - Det var en rar Pige, den *Juliane!* Det vil vist Enhver indrømme mig. - Men nu skal De bare høre videre. Under denne effectfulde Scene staaer Gjenstanden for begge Søstrenes Kjerlighed i Døren. Men han lod sig ikke forknytte: han gaaer hen, mir nichts und dir nichts, og omfavner dem samlede - de blev jo noget forskrækkede; det var ikke saa sært - og saa kysser han saa den Ene saa den Anden paa Panden, og siger (jeg havde aldrig troet, han var saa lærd) "Den Kjerlighed, der forener os, er Englenes Glæde; den er fra Aandernes Verden." - 150 Det var en sublim Tanke; den gjorde Indtryk paa mig: Værelset var tomt, inden jeg havde summet mig, og fattet den Bestemmelse, at springe ud i Haugen af Vinduet. -

Da jeg ikke vejer meget, kom jeg uden Skade til Jorden, dog ikke paa Fødderne allene, men ogsaa paa Knæerne og Hænderne. Jeg rejser mig, og banker Støvet af mine Klæder, da jeg hører Een slaae en Skogger op ved Siden af mig. Jeg seer derhen - det er Justitsraaden. "Dersom jeg ikke havde bedre Tanker om Dem," siger han "kunde jeg snart troe - hvad Fanden havde De at bestille i min Datters Kammer? Blev De kastet ud af Vinduet?" "Om Forladelse, Hr. Justitsraad!" siger jeg "jeg kastede mig selv ud, paa Grund af - som De selv behager at antyde: at Deres Datters Ære var mig dyrebar - ". Han loe igjen: "Meget vel! Nu veed jeg, hvorfor

De kom ud; men jeg kan ikke begribe, hvorfor De kom ind." - "Jeg maa ta'e mig den Frihed at sige Dem: jeg tog fejl af Værelset -" - "Ah! saa tog De fejl baade da De kom ind, og da De kom ud." - Han blev ved at lee i Stødemaal, saalænge jeg kunde høre ham. Det var for godt Kjøb jeg slap saaledes fra denne "Fenstren."

Jeg gik nu hen i en afsides Krog af Haugen, for at anstille nogle nyttige Betragtninger over de store Ting, jeg havde seet bag Sengegardinet. Der faldt mig under samme Meditation adskillige gode og sunde Tanker ind, hvilke, desværre! alle paa een nær, bleve borte i Bryllupstiden. Denne ene har jeg godt ved at huske; thi den kommer ofte tilbage af sig selv: "Hvorfor" hvidsker det "kunne Somme faae hele to Kjærester paaengang, og Du slet ingen dit hele Liv?" - Idet jeg grundede paa, grundigen at besvare denne Qvæstion, faldt jeg isøvn, og vaagnede ikke, før jeg skulde til og iseng.

Fjerde Capitel. Otte Dage før Brylluppet

Jeg var just færdig med at løse Fætters Pintseoffer, og ifærd med at bundte Tiggerbrevene - som han kalder dem - "Jeg kan dog aldrig vide," siger han, "Om Vielsen skal gaae for sig i Kirken eller i Stuen?" - "Hm," svarer jeg "det kan jo være Dig det samme Du faaer alligevel ikke noget af Offeret." - "Det er heller ikke derfor," siger han "thi Justitsraaden forlanger vist ikke, at hans Gjæster skulle 151 betale hans Præst og Degn for hans Kones Mad og hans egen Viin; men jeg kan nu engang ikke lide Stuebryllupper: det er for al Verden ligesom man var bange for, at gjøre denne Handling altfor højtidelig, eller -" - "Da kan Du nu faae det at vide," faldt jeg ham ind "der har vi Justitsraaden med samt hans Pibe; han kommer vist for selv at agere Bedemand." - Rigtig. Han træder ind ad Døren, tager Piben af Munden, og fremsiger den sædvanlige Bedemandsremse: "Jeg skulde hilse fra de gamle og de unge Folk, om Præsten og hans hele Huus ville komme i Dag otte Dage, og følge med dem i Kirken, og høre paa, hvad Præsten siger, og saa følge med dem til Brudehuset igjen og spise og drikke og holde dem lystig, og blive der og ture saalænge som De selv behager." - Piben indtog nu igjen sin bestemte Plads, fra hvilken den dog i korte Mellemrum maatte vige, medens den velbaarne Bedemand videre fremførte: "Og saa skulde jeg bede - Puh - fra mig selv - Puh - om Hr. Pastoren - Puh - eller hans Hr. Fætter - Puh - vil gjøre - Puh - en Sang - Puh -." - Fætter bukkede, og sagde ja; men - jeg kjender ham - jeg kunde see paa ham, at Justitsraadens sidste Anmodning ikke huede ham nær saa godt som den første. Da vi igjen blev ene, siger jeg derfor til ham: "Vil Du, eller jeg skal?" "Du maa" siger han. Jeg havde allerede havt det isinde; men netop fordi man purrer mig for det, standser min Vena. Digteren skal være fuldkommen fri - " - tøjleløs?" siger jeg - "Nej" siger han, "men uden Tøjle. Ingen vorder Digter, fordi han vil, og digter ikke heller, naar han skal." - "Aha!" siger jeg "nu forstaaer jeg, hvad vor danske Diogenes meente -" - "Diogenes? er det Wessel?" siger han. "Nej" siger jeg, "det er Peer Jensen fra Vibye - en Mand, som ved sine Viser har tjent mere, end baade Wessel og Din Velærværdighed. Jeg traf ham forgangen Aar i Dyrehaven, hvor jeg saae, at han gjorde godt i Poesie." "Min Ven!" siger jeg til ham, "det gaaer strygende for Dig. Kan Du ikke ogsaa lære mig at gjøre Vers?" Da gav han mig dette orakelmæssige Svar: "Det kan ikke læres - Saadannoget maae komme af sig selv."

Neppe var Bedemanden borte, saa kom Degnen derovrefra, og vilde ogsaa have Poesie. "Hvad vil han med det?" siger Fætter. "Jeg vilde gjerne synge noget over Bordet" siger Degnen. - Jeg mærkede, at Fætter vilde blive malisjøs, og saa ta'er jeg Ordet, og siger til Degnen: "Jeg skal gjøre Een." - "Ja kan han ogsaa?" siger han. "Jo jeg kan," siger jeg, og med det samme blev jeg begejstret, og i kortere 152 Tid, end Consistorialraaden behøver til at snyde sin Næse, digtede jeg efterstaaende Carmen:

*Det er en stor Fornøjelse,
Men kræver god Fordøjelse,
At komme saa til Gilde.
Thi ønske nu jeg vilde:
At alle Gjæsterne
Maa spise, drikke saa,
At alle Resterne
Maae blive faa
Og smaa.*

Hvem der blev glad, det var Degnen; og det troer jeg nok. Men da han var borte, saa siger Fætter: "Kjere Peer! den Vise var meget populær -" - "populær?" siger jeg lidt studsig, "skal det være det samme som folkelig?" - "Aaja!" siger han "Du har været særdeles heldig med dette Digt, for det er noget som Folk kan forstaae, uden at bryde Hovedet, og læse, uden at faae hjerteondt; og Stoffet selv er kraftigt - nærende -" - Jeg vendte ham Ryggen, og blev saa arrig, at jeg satte mig for, da jeg kom ud: at jeg aldrig vilde see ham mere. Dette Forsæt udførte jeg ogsaa hele Dagen lige til et Par Timerstid før Aften, da han lod mig hente, for

at spille Fransfuus med sig.

Tredie Capitel. Otte Uger før Brylluppet

Jeg privatiserte - det vil sige: jeg gik og drev hos Fætter, og gik ham tilhaande med hans Romanskriverie. Saa siger han til mig en Dag, det var kjønt Vejr: "Peer!" siger han, "skal vi ikke til Tidselholt en Vending?" "Lad gaae!" siger jeg; og saa gik vi, -

Da vi kom, var Justitsraadens ene hjemme; men jeg saae nok, at de ventede Fremmede, og det ikke Hverdags; thi der var ingen Ro paa Fruen: saa var hun inde, og saa var hun ude, og naar hun var i Stuen, saa havde hun enten Det eller Det at bemærke ved Døttrenes Paaklædning - der heller ikke var som til daglig Brug - og var hun i Kjøkkenet, kunde vi høre ind, hvordan hun dominerede med Pigerne. - Justitsraaden var som altid: ligedan, enten det gaaer saa eller 153 saa. Om saa Kongen kom til Tidselholt, troer jeg ikke, det vilde gjøre nogen Forandring paa ham, undtagen for saavidt, at han kom til at stikke Piben ind saa længe; og det vilde maaskee falde ham lidt trykkent; thi han ryger uafliadeligt - undtagen naar han spiser og sover. - Døttrene vare mere stille og alvorlige end sædvanligt; og den Ene skottede saa sælsomt til den Anden, naar Denne ikke mærkede det.

Som vi sidde ved Thebordet, og Justitsraaden og min Fætter tale om Vexeldrivt, Borgerkrigen i Spanien, og Capitelstaxten, med mere - rejser Fruen sig hastig, skyder Stolen tilbage, og siger: "Der kommer han!" Justitsraaden, som havde sin Kop for Munden, drikker ud og spørger - uden at see efter Noget - "Hvem? lille Moer!" "Ih!" svarer hun, "hvem Anden end vor nye Naboe fra Rørkjær - Du veed jo, han har ladt sig mælde." - Nu rejste vi os Alle, nærmede os Vinduerne ud til Gaarden, og saae en ung Mand til Hest, nærmende sig i kort Trav til Indgangen. Mand og Kone gik ud for at tage imod ham; Døttrene stillede sig op, Hver med Ryggen til sit Vindue. -

Rytteren var Cancelliesecretær Skov, Ejer - neppe et Aar - af Rørkjær, Ungkarl, smuk, dannet, berejst, belæst, af en erkjendt retskaffen, hæderfuld Tænkemaade, og - hvad der var meer end alt dette tilsammentaget - meget riig. - Ham saae jeg nu ikke saa nøje paa - for jeg har før seet en velskabt Cancelliesecretær og Herremand; og desuden, "naar et Mandfolk er lidt kjønnere end Gammel Erik," saa er det jo nok, som Ordsproget siger. Desmere lagde jeg Mærke til de to Søstre. Inden den Fremmede kom ind ad Døren, havde Vilhelmine allerede tabt Ligevægten, og Juliane var heller ikke langt fra det - jeg mener naturligviis den Ligevægt, som bør finde Sted mellem Forstand og Følelse, Levemaade og Natur - Vilhelmine blev rød, Juliane blev bleg; Begges Øjne bleve mindre, end de pleiede at være.

Secretæren - men hvad kan det mere Nogen at høre hvad *Han* sagde, og hvad *De* sagde? for det hører jo til den gode Tone: aldrig at sige Andet, end hvad der er glemt ligesaa snart det er sagt - jeg vil springe over Theebordet, og føre Læserne ud i den nysudsprungne Hauge. - Mens jeg og Fætter holdt os til de Gamle, holdt Secretæren sig til de Unge; og vi Gamle lod dem, ligesom det kunde været aftalt, gaae paa deres egen Haand. De bleve snart borte fra os. "Nej see til de unge Mennesker!" udbrød Fruen, og lod som hun nu først savnede 154 dem - "Aa see dog engang, hvor de blive af, min Kjere! (det var mig) Jeg er bange Juliane glemmer Aftensmaden." - Jeg gik - jeg fandt. Den belevne unge Mand have deelt sig imellem Søstre - jeg mener: han gik imellem dem Begge; thi hvad Conversationen angik - især den, der føres med Øjnene - da blev *Juliane* aabenbar forurettet; og det jo længere jo mere. - Da jeg saae, hun begyndte at kjede sig, vilde jeg give hende Lejlighed til at slippe, og sagde derfor: at Moder ventede paa hende. Jeg tilbød hende ogsaa *min* Ledsagelse og Conversation paa Hjemvejen; men hun betakkede sig, og ilede foran. Fætter og jeg bagefter.

Jeg vil ligeledes springe over Aftensbordet - om hvilket jeg ikke veed noget videre af Vigtighed at berette, undtagen dette: at vi til sidste Ret fik Asparges, og at *Juliane* havde glemt at komme Muskat i Smørret; hvorfor hun ogsaa efter Bordet fik en velfortjent Irettesættelse af Justitsraadinden. Enten det nu var for Muskaten, *hun* havde glemt, eller for Secretæren, som havde glemt hende - det skal jeg lade være usagt; men forknyt saae hun ud.

Secretæren maa have funden Haugen særdeles smuk - som den ogsaa var - thi han kunde neppe bie til vi vare staaede op, saa vilde han derud igjen; og da han med et ret nydeligt Smiil gjorde et Spørgsmaalsteg eller en Krumning for *Vilhelmine*, saa var hun ogsaa paa Timen villig til at følge med ham. Vi Andre gik bagefter ligesom før; men *Juliane* alene blev inde. Jeg syntes, at hun gjerne kunde fulgt med dem; for Secretæren har upaatvivlelig ikke ført nogen anden Tale, end den enhver anstændig Pige, uden Skam, kan høre paa.

Naa, de To derude i Haugen vilde ikke til at komme igjen. Min Fætter - for han er ingen Natmand - var allerede iseng. Da det hele Eftermiddagen havde truet med Torden maatte vi ikke faae Lov at gaae hjem. - Jeg skulde ligge hos ham. Som jeg klædte mig af, kom Uvejret nærmere, og inden jeg var kommen til Strømperne, begyndte det allerede at kaste Draaber. Vor Seng stod op til en Brædevæg og Fætter laa yderst - for ellers vil han forstyrre min Morgenandagt. - Inden jeg kunde falde isøvn, hører jeg en Snakken i Værelset ved Siden - det var begge Søstrene. Jeg kunde ikke samle ret Meget af det de sagde; dog hørte jeg tydeligt nok, at *Vilhelmine* flere Gange sagde: "Hvor har Du faaet *den*? - Hvad skal jeg med *den*?" - Og *Juliane*: "Det kan være Dig det samme - den er ikke stjaalen - der er Lykke ved den." - Men hvad for en *Den*? - der stod jeg - laae jeg, vilde jeg sige.

155

Jeg kom ikke til at sove, før det næsten var Dag; thi det blev et frygteligt Vejr; og det var ikke nok med den Rumlen udenfor, men saa snorkede Fætter tillige saa ganske nedersachsisk - man skulde troet, han vilde parodierte Tordenen. - Og da jeg saa endelig skulde havt lidt Ro, vaagnede han, og "*fik Ideer*" - som man siger om slige Paroxysmer. Jeg skulde slet ikke misundt ham hans "Ideer," naar han blot vilde beholdt dem hos sig selv; men jeg maatte naturligviis ogsaa plages med dem. Een af dem var dog ikke saa tosset: at nemlig Secretær Skov, naar han fik een af Søstrene - ligemeget hvilken - kunde forskaffe mig den anden, ved at forære mig en lille Herregaard. Jeg veed ikke, om han har meddelt Secretæren denne idealske Tanke, eller ej; men det veed jeg: at jeg endnu ikke har faaet Herregaard - undtagen i Tankerne; og saadaneen - siger *han* - er den suffisanteste, thi den kan hverken pantsættes eller sælges for resterende Skatter. - Men videre!

Secretær Skov - (havde han givet mig Herregaarden, skulde han hedt "*von Schau*") - var rigtignok ogsaa bleven om Natten. Han sad ved Kaffebordet med alle de Andre, da jeg kom ind. *Vilhelmine* skjænkede. Hun rakte ham just en Kop over Bordet; men istedet for at tage Koppen, tog han hendes Haand - (som *Erik von Rennesøe* tog Prinsesse *Ingeborgs*) - saae paa den, saa paa hendes Ansigt, saa paa Haanden igjen. I Førstningen kunde jeg ikke begribe, hvad der var at see paa *den* Haand, mere end paa en anden; men snart opdagede jeg: at det ikke var hele Haanden, men kun en Finger af samme, og navnlig "*Stakketjohan*," der tildrog sig hans Opmærksomhed. Og hvorfor? Paa samme Finger befandt sig en Guldring, med hvilken det havde saadan Beskaffenhed, som jeg nu lader ham forklare med hans egne Ord. "Denne Ring" sagde han, "kjendes *jeg* ved. Den tilhører *mig*; men den maae ikke skilles fra Haanden." Han saae, bedende, smægtende paa Den, der ejede Haanden - paa Forældrene - *de* smilte - Datteren smilte, men gennem søde Taarer - det var et imponerende Optrin. - Min Fætter stod op fra sin Stol, brystede sig, lagde *sin* Haand paa de to omhandlede, og sagde med megen Salvelse: "Her har Himmelen sammenføjet." Saa lagde Fruen *sin* ovenpaa, saa Justitsraaden *sin*, Jeg *min*, og - *Juliane* *sin*. (Den var blød og varm, men electrisk.) "Konge Herre! hvad skal *min* Bestilling være?" raabte Jeg. "Minnesanger til Brylluppet" sagde min velærværdige Fætter.

156

Andet Capitel. Otte Maaneder før Brylluppet

Rørkjær er ikke saa slem en Gaard. Den har rigtignok lette Jorder; men de ere gode til Rug og Boghvede, især naar de blive overflødigst merglede og gjødede. Engene - men jeg beder om Forladelse! jeg gaaer udenfor Sagen: det var ikke Landvæsenet, vi her skulle arbejde os ind i - behag nu at følge med ind i Huset! eller Slottet, som jeg mere passende vil kalde det. - Det var den 11te October - (min Fødselsdag, paa hvilken min Fætters Kone altid tracterer mig med mine Livretter: Velling og Pandekager*) - at der var - som Fætter kaldte det (for han vil gjerne, hvor han kan, anbringe bondeagtige Talemaader) "*Igangsgilde*" paa Rørkjær.

Secretair Skov, som nylig havde kjøbt denne fordelagtigt beliggende og importable Eiendom, havde nemlig fundet det hensigtsmæssigt, at indbyde hele Omegnen til et landligt Maaltid. - Det havde været "blæsevornt" (det er ogsaa een af Fætterens Cimbricisme) hele Dagen; men, endnu før vi kom fra Bordet, blev det til en heel Storm; og regne gjorde det tilligemed. - Man saae ud af Vinduerne, man skulrede sig, man syntes, "det var et urimeligt Vejr," man mumlede om, "at faae spændt for" - "Der bliver Intet af, mine Venner!" sagde Værten, der kom ind fra at have seet efter Vejret - "Der faaer Ingen Lov til at blive gjennemblæst og gjennemblødt inat, naar De ellers ville tage tiltakke med Lejligheden, saagodt som en Ungkarl kan have det. Jeg haaber, jeg kan sørge for Alle, uden at tage min Tilflugt til Søstersenge." Der var Mening i *den* Tale. Der opponeredes vel af Een og Anden; men det var ikke saa ilde meent; kun, som naar man i en Parlamentsforsamling siger Ministeren en Smule imod, for at vise sin Selvtændighed; og det seer Ministeren gjerne.

Udfaldet blev da, at Ingen rejste, og vi kom Alle tilsengs - og vi laae godt; det maae jeg sige. Justitsraadinden selv forsikkrede - og hun har Ret til at tale et Ord med: "at Sengeklæderne vare ligesaa gode som hendes egne, paa det nær, at hendes dog vare noget bedre."

Men ikke Alle sov saa godt som jeg. Thi i et vist Værelse var det ikke rigtigt, det vil sige: det spøjte - - Men det er bedst, jeg lader * 157 Jomfrue *Juliane* tale, det vil sige: anføre en Passus af hendes Dagbog - den nemlig, som jeg med meest Interesse læste bag Omhænget af den Seng der paa Tidselholt.

"Var det en Drøm? Nej! det var ingen Drøm; her har jeg jo Ringen - den har en Capsel - jeg aabner den - ah! hvor dejligt! En Glemmigej! - ak! jeg føler det: jeg glemmer Dig aldrig. - Det var virkeligt saa: han satte den selv paa min Finger - han fæstede mig - 158 den Uforglemmelige! Men veed han selv, at han gjorde det? O! - det *bliver* maaskee dog til en Drøm. - Men jeg vil fastne* denne Drøm - jeg vil fængsle den til Papiret: paadet jeg maae bevare *dens* Farve naar alle andre falme."

"Jeg kunde ikke sove: Stormen sagtnede sig meer og meer, Maanen skinnede klart ind i Kammeret - den blide Maane! Elskerens Vejviser!** - See! Døren springer op - en høj hvid Skikkelse svæver herind - skrider hen til Sengen. Jeg er saa bespændt af Angst, at jeg end ej formaaer at vække min Søster, som ligger og sover sødeligt indenfor mig. Jeg klemmer mig ind til hende; men mine Øjne ere som koglede fast til det frygtelige Syn - Ha! det er ingen Aand - jeg hører Suk - det bøjer sig - kysser mig - Himmel! det er ham! vor unge Vært! Han tager min Haand og hvisker: ""See! med *denne* trolover jeg Dig - som min Fader engang satte denne Fæstensring paa min Moders Haand, saaledes sætter jeg den nu paa din, Du Elskelige! og tilsværger Dig en evig Kjerlighed."" Han tager en Ring af sin Finger - trykker den ind paa min - vender sig, og forsvinder." - Ah! han er Søvnngænger - men handler han derfor uden Bevidsthed? Er dette ikke en Tanke, et Ønske, der har foresvævet ham vaagen? - Det *skal* vise sig - jeg vil gjemme Pantet ved mit Hjerte."***

Først, efterat have læst foranstaaende Rhapsodie, kunde jeg forklare mig Secretær *Skovs* synderlige Adfærd Morgenen efter hiin mindeværdige Nat: han var kold, adspredt, urolig, og saae i det Hele ud, som om han fortrød sin Gjæstfrihed, og var bange for, at den skulde afbenyttes alt for meget. Vel havde jeg, som jeg vilde staae af Sengen, hørt ham ude paa Gangen sige til Een - jeg veed ikke hvem: "Der *har* været Nogen inde hos mig inat, jeg lagde den bestemt foran Spejlet, da jeg klædte mig af -" Men hvad for en *Den*? Kunde jeg tænke paa, at * * * 159 det var hans Moders Forlovelsesring? eller at han selv havde stjaalet den, for midt om Natten at gaee halvnøgen ind til to honnette unge piger, og sætte den paa den Enes Finger? Hm! - der kunde siges Meget om det.

Første Capitel. Otte Aar før Brylluppet*

Maj solen beskuede med brændende Blikke sine egne dejlige Producter, da ogsaa jeg tog disse i Betragtning paa den vakkre Landejendom "Tidselholt." Bladene vare friske, smukke og af bedste Bonitet; og Blomsterne af samme Beskaffenhed. - Men iblandt disse tiltrak mig især tvende, rigtignok indenlandske, som der ellers aldrig er meget ved; nemlig: de to Jomfruer *Juliane* og *Vilhelmine* paa bemældte complete Hovedgaard. De vare Aflæggere af *Theodore* (ogsaa kaldet Justitsraadinde *Petersen*), den første 14, den anden 12 Aar gammel. - Naar jeg her siger "Blomster" saa mener jeg egentlig "Knopper", som ere nær ved at springe ud; og i dette stadium tiltale de mig altid stærkest. - Jeg kom hændelsesviis til at belure dem i Haugen ved meeromnævnte Herregaard. De tvende Rosenknoppe befandt sig ved Siden af hverandre, blandt flere Blomster, og vare i Arbejd med at binde "Ønskeknuder" af "Hviinstraee." "Jeg faaer ham" sagde den Ene. "Nej, *jeg* faaer ham" sagde den Anden; "Ja, lad os nu see ad!" sagde de Begge. Og see! *Juliane* havde knyttet de fejle Ender - *Vilhelmines* vare heldigt forenede. "Ah!" raabte hun hjerteglad, "jeg faaer *Ferdinand*" - "Tag ham saa! sukkede Søsteren; "men -" her omfavnede hun den Anden - "derfor kan Du gjerne blive ved at holde af mig."

Jeg er ikke overtroisk; men jeg troer dog stærkt paa Varsler; og jeg følte mig fast overbeviist om: at *Vilhelmine Petersen* i Tiden vilde blive * 160 ægteviet til *Ferdinand Skov*, som nu rigtignok ikke var Andet end Student; men for hvem der vare gode Udsigter, eftersom hans Fader havde "Gryn," og Sønnen var eneste Arving.

Som jeg nu staaer og morer mig over disse to "Rosensblommer," og deres fremspirende Kjerlighedsblomster, saa er der Een, der hvidsker mig i Øret: "Naar *Skov* ta'er den ene, saa tag Du den anden!" - "Jahvad for en Anden?" svarer jeg. "Det er jo ligegyldigt" siger Fætter - for det var ham - " *Juliane* har blaae Øjne, og *Vilhelmine* brune; det er hele Forskjellen." - "Jeg skal ta'e det i Betænkning" siger jeg, og det har jeg ogsaa gjort; men da en saa vigtig Sag ikke kan overlægges for nøje, og bør betragtes fra alle Sider, inden man tager nogen Bestemmelse: saa fortrøster jeg mig endnu ikke til, at skride til endelig

Afgjørelse.

161